

каза: ние се намираме въ чрево адово (т. е. въ срѣдата на пъкъла). Никога нѣма да забравя тия изразителни думи. Уви! тѣ бѣха истинни. Ние се намираме въ самата срѣда, въ пригрждкитѣ на тирани и никаква подпорка не можехме да очакваме отъ никжде и отъ никого. Около насъ бѣха само роби и тирани . . .

Но никой отъ насъ, младитѣ, не мислѣше тѣй, защото въодушевлението бѣ обхванало всички и силата на турчина ни се струваше като една сѣнка; турчинътъ не бѣше опасенъ вече. Единъ младежъ въ минутата на разпаленостъ, като застигналъ единъ турчинъ на пѣтя между Карлово и Сопотъ, метналъ му се бѣше на гърба и го бѣше ездилъ на половина километъръ разстояние, като му бѣше казалъ: „Тѣй ще ви ездимъ занаяпредъ, читаци!“ Турчинътъ не се оплака отъ срамъ, не си отмъсти отъ страхъ, а младежътъ ходѣше спокоенъ и разказваше всѣкому. Другъ единъ младежъ въ Карлово на пазаря, като бѣше чулъ единъ онъ-башия, че викаше на единъ купъ селяни: „проклетъ народъ“, кипна, и като му викаше: „мълчи, читако“, удари го по лицето и се изгуби изъ навалицата.

IV

Азъ решихъ да трѣгна за Цариградъ сжщия день. Подиръ нѣколко минути бѣхъ на гарата. Влакътъ бѣше готовъ вече за трѣгване. Азъ си извадихъ бързо билетъ и се упжтихъ къмъ вратата. Звънецътъ издрѣнка трети пѣтъ, фуражката на кондуктора се мѣрна презъ прозорчето на вагона,